כבנות שוה לאדם. משמע שהן טובות ובקרא נמי כתיב (בראשית ג) כי טוב העץ למאכל והייט בנות שוה כדמשמע בבראשית רבה כי גרמו שוהה לאדם ח"ל בנות שבגרמו ז' ימי אבילות וקשה לר"ת דבפ"ק דע"ז (דף יד: ושם) משמע דלא חזו לאכילה כל כך דקתני גבי שביעית הוסיפו עליהן אלכסוסין ואילטרובלין מוכסוסין ובנות שוה אבל מעיקרא לא הוה בהו שביעית משמע דגריעי ותירץ ר"ת דלאו משום דגריעי אלא שאינו במס' שביעית (פ"ה מ"ח) בנות שוה שביעית שלהן שייה שעושין לג' שנים וכשהפרי נאכל בשביעית אינו נגמר עד שנה שניה של שמיט' והשתא מעיקרא סבור דאזלינן בתר לקיטה וכשוף סבור דאזלינן בתר חנטה ועוד תירץ ר"ת דגרסינן בפ"ק דע"ז (שם) מוכסוסין בנות שוה בלא וי"ו ופרי אחת הוא והוא גרוע ואינו אוהבו שמנו בנות שוה גרידא וכן משמע בפ"ק דבכורות (דף מ: ושם) דשנים הם דהא אמר הזאב והאדמי לג' שנים וכנגדן בבנות שוה נחש לז' שנים ולאותו דשע לא מלינו שוה חבר וי"ל מוכסוסין בנות שוה ומיהו בפרק כיצד מברכין (גרסת דף מ:) משמע דבנות שוה הן גרועין אלא נאכלו עליהן עמי הארץ דחשיב להו* גבי קלין שבדמאי ומאי פרי הוא שגדל ביערים כמו עוזרדין דחשיב בהדייהו ולפי שמעי להן מן ההפקר לא נאכלו אלא לעשר הגדל בגנותיהן ובפרדסותיהן ולא מפני שהוא גרוע: **הא** בורכא. תימה היכי ס"ד דמקילין בעוף האמר *) זה מדרש דרש יהודע הכהן שמותר מטות ומותר אשה יהא לנדבה עולה משום דכתיב (ויקרא ה) לה' לכהן איזהו דבר שהוא לה' ולכהן הוי אומר זה עולה שכשר עולה כולה לה' והגיזה והעור לכהן ובעוף אין לכהן חלק בו וי"ל דהתם במותר מעות כגון הפרים מעות לחטאת ואשם דכתיב (מלכים ב יב) כסף אשם כסף חטאת והכא דשבותר גוף אשם: **ואין** עוף בנבור. *משום דכתיב ביה נפש דמשמע ביחיד דוקא ול"ת והאמר בפ' טרף בקלפי (יומא דף מא: ושם) אי זבן פרידה אחת אי עולה זבן עולה אזלא לנדבה וי"ל דאין לקנות עוף במעות שבתותרו אך אם כבר בא עוף לפנינו מקילים בו *דמה יעשה ממנו [וע"ע תוס' תמורה כג: ד"ה ושם]: **ואף** שמואל סבר לה. פי' בקונטרס להא דאמר דלר"ש מקילין בהן המזבח דאמר שמואל סכין מוסכתן פי' סכין השוחטת סתם מוסכתן לקרבן שהופרשו מתחלה לכך כגון עולת תמיד לעולה קין אע"פ שאין זה אותו קרבן עצמו כיון דמעיקרא עולה והשתא עולה וקשה דהפ"ק דזבחים (דף ג: ושם) מוכח דמילתא דשמואל כרבנן דר"ש דאית להו לב בית דין מתנה עליהן ואמאי דגרס בסמוך תניא נמי הכי קשה דמתני' ה"ל לאתויי וגרלה כפירוש הארוך* דפי' סכין מוסכתן למה שהם אם תמידים אם מוספין סכין מוסכתן להיות כן דגרס מסכן לסכין אין לומר איזה תמיד איזה מוסף אלא תלויין ועומדין בתנאי לב ב"ד דאף ע"פ שאמרו שהן תמידים אם ירצו להקריבן לשם זבח אחר הוא תמיד ואם למוסף מוסף והוי סייעתא לר' יוחנן דאמר תמידין שלא הוקרבו לגבור לדברי רבנן נפדין תמימים שהרי עדיין לא משכן לסכין* ול"ג תניא נמי הכי אלא תניא וי"מ תניא נמי הכי אדרב שמואל בר רב יצחק דאמר מודה ר"ש בשעירי חטאת שאין מקילין בגופן דקתני אם לא קרב ברגל כלומר בפסח יקרב בר"ח כו' ואם לא קרב ביום"כ יקרב ברגל פירוש בסוכות ואם לא קרב ברגל זה סוכות יקרב ברגל אחר הייטו שמיני עצרת שהוא רגל בפני עצמו אבל טפי מרגל אחר דהייטו בפסח הבא לא מצי לאקרובי לגופיה דה"ל תרומה יפה ולא להקיון בגופו לפי שמתחלתו לא הוקדש אלא לכפר על מזבח החיצון כלומר לכפר, בחטאת וא"ח לשמותן בנדבה אלמא אין מקילין בגופן אלא בדמיהן אבל קשה דאמאי נטר עד הכא לעיל ה"ל לאתויי: **שמתחלה** לא בא אלא לכפר על מזבח החיצון. אע"ג דמתני' מפרש משום דבאין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו תרתי בעינן מקדש וקדשיו ומזבח החיצון לאפוקי שעיר הפנימי ואע"ג דמשמע לעיל דאי לאו, משום גזירה אטו לפני כפרה היו מקילין אפילו במותר חטאת הפנימית הייטו משום דהכי גמירי דמותר חטאת לגבור לעולה: **ועל** זדון טומאת מקדש וקדשיו. אין זה ב' כפרות אלא מה שקרבן אחר מכפר כדפ"ל (ו) א"ל כפרה אחת לשוגג ואחת למזיד: **לא** זז משם עד שמותרים לו. ולא על גב דתנן במתני' בפרק בתרא דיומא (דף פה: ושם) על עשה ועל לא תעשה תשובה מכפרת ואמר מתני' דמשמע דלא מכפרי אלא בעשה מוחלין לגמרי:

כבנות שוה לאדם. משמע שהן טובות ובקרא נמי כתיב (בראשית ג) כי טוב העץ למאכל והייט בנות שוה כדמשמע בבראשית רבה כי גרמו שוהה לאדם ח"ל בנות שבגרמו ז' ימי אבילות וקשה לר"ת דבפ"ק דע"ז (דף יד: ושם) משמע דלא חזו לאכילה כל כך דקתני גבי שביעית הוסיפו עליהן אלכסוסין ואילטרובלין מוכסוסין ובנות שוה אבל מעיקרא לא הוה בהו שביעית משמע דגריעי ותירץ ר"ת דלאו משום דגריעי אלא שאינו במס' שביעית (פ"ה מ"ח) בנות שוה שביעית שלהן שייה שעושין לג' שנים וכשהפרי נאכל בשביעית אינו נגמר עד שנה שניה של שמיט' והשתא מעיקרא סבור דאזלינן בתר לקיטה וכשוף סבור דאזלינן בתר חנטה ועוד תירץ ר"ת דגרסינן בפ"ק דע"ז (שם) מוכסוסין בנות שוה בלא וי"ו ופרי אחת הוא והוא גרוע ואינו אוהבו שמנו בנות שוה גרידא וכן משמע בפ"ק דבכורות (דף מ: ושם) דשנים הם דהא אמר הזאב והאדמי לג' שנים וכנגדן בבנות שוה נחש לז' שנים ולאותו דשע לא מלינו שוה חבר וי"ל מוכסוסין בנות שוה ומיהו בפרק כיצד מברכין (גרסת דף מ:) משמע דבנות שוה הן גרועין אלא נאכלו עליהן עמי הארץ דחשיב להו* גבי קלין שבדמאי ומאי פרי הוא שגדל ביערים כמו עוזרדין דחשיב בהדייהו ולפי שמעי להן מן ההפקר לא נאכלו אלא לעשר הגדל בגנותיהן ובפרדסותיהן ולא מפני שהוא גרוע: **הא** בורכא. תימה היכי ס"ד דמקילין בעוף האמר *) זה מדרש דרש יהודע הכהן שמותר מטות ומותר אשה יהא לנדבה עולה משום דכתיב (ויקרא ה) לה' לכהן איזהו דבר שהוא לה' ולכהן הוי אומר זה עולה שכשר עולה כולה לה' והגיזה והעור לכהן ובעוף אין לכהן חלק בו וי"ל דהתם במותר מעות כגון הפרים מעות לחטאת ואשם דכתיב (מלכים ב יב) כסף אשם כסף חטאת והכא דשבותר גוף אשם: **ואין** עוף בנבור. *משום דכתיב ביה נפש דמשמע ביחיד דוקא ול"ת והאמר בפ' טרף בקלפי (יומא דף מא: ושם) אי זבן פרידה אחת אי עולה זבן עולה אזלא לנדבה וי"ל דאין לקנות עוף במעות שבתותרו אך אם כבר בא עוף לפנינו מקילים בו *דמה יעשה ממנו [וע"ע תוס' תמורה כג: ד"ה ושם]: **ואף** שמואל סבר לה. פי' בקונטרס להא דאמר דלר"ש מקילין בהן המזבח דאמר שמואל סכין מוסכתן פי' סכין השוחטת סתם מוסכתן לקרבן שהופרשו מתחלה לכך כגון עולת תמיד לעולה קין אע"פ שאין זה אותו קרבן עצמו כיון דמעיקרא עולה והשתא עולה וקשה דהפ"ק דזבחים (דף ג: ושם) מוכח דמילתא דשמואל כרבנן דר"ש דאית להו לב בית דין מתנה עליהן ואמאי דגרס בסמוך תניא נמי הכי קשה דמתני' ה"ל לאתויי וגרלה כפירוש הארוך* דפי' סכין מוסכתן למה שהם אם תמידים אם מוספין סכין מוסכתן להיות כן דגרס מסכן לסכין אין לומר איזה תמיד איזה מוסף אלא תלויין ועומדין בתנאי לב ב"ד דאף ע"פ שאמרו שהן תמידים אם ירצו להקריבן לשם זבח אחר הוא תמיד ואם למוסף מוסף והוי סייעתא לר' יוחנן דאמר תמידין שלא הוקרבו לגבור לדברי רבנן נפדין תמימים שהרי עדיין לא משכן לסכין* ול"ג תניא נמי הכי אלא תניא וי"מ תניא נמי הכי אדרב שמואל בר רב יצחק דאמר מודה ר"ש בשעירי חטאת שאין מקילין בגופן דקתני אם לא קרב כלומר בפסח יקרב בר"ח כו' ואם לא קרב ביום"כ יקרב ברגל פירוש בסוכות ואם לא קרב ברגל זה סוכות יקרב ברגל אחר הייטו שמיני עצרת שהוא רגל בפני עצמו אבל טפי מרגל אחר דהייטו בפסח הבא לא מצי לאקרובי לגופיה דה"ל תרומה יפה ולא להקיון בגופו לפי שמתחלתו לא הוקדש אלא לכפר על מזבח החיצון כלומר לכפר, בחטאת וא"ח לשמותן בנדבה אלמא אין מקילין בגופן אלא בדמיהן אבל קשה דאמאי נטר עד הכא לעיל ה"ל לאתויי: **שמתחלה** לא בא אלא לכפר על מזבח החיצון. אע"ג דמתני' מפרש משום דבאין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו תרתי בעינן מקדש וקדשיו ומזבח החיצון לאפוקי שעיר הפנימי ואע"ג דמשמע לעיל דאי לאו, משום גזירה אטו לפני כפרה היו מקילין אפילו במותר חטאת הפנימית הייטו משום דהכי גמירי דמותר חטאת לגבור לעולה: **ועל** זדון טומאת מקדש וקדשיו. אין זה ב' כפרות אלא מה שקרבן אחר מכפר כדפ"ל (ו) א"ל כפרה אחת לשוגג ואחת למזיד: **לא** זז משם עד שמותרים לו. ולא על גב דתנן במתני' בפרק בתרא דיומא (דף פה: ושם) על עשה ועל לא תעשה תשובה מכפרת ואמר מתני' דמשמע דלא מכפרי אלא בעשה מוחלין לגמרי:

[ע"ל מ"ל]

[בגמרא פ"ל מ"ל]

[ע"ל מ"ל]

[ע"ל מ"ל]

[ע